
ТО БЪШЕ ДЪЛГА НОЩЬ . . .

Изви се леденъ вихъръ срѣдъ нощѣта :
Отвѣ и сетний споменъ милъ отъ пролѣтѣта
И плакахъ азъ — горчиво плакахъ,
Че пакъ самотенъ — самъ останахъ въвъ свѣта.

Изви се леденъ вихъръ срѣдъ нощѣта :
Нахълтаха рой мъртви, капнали листа
Прѣзъ прозореца ми отворенъ . . .
То бѣше дълга нощъ, въ която всичко прѣцѣвѣта.